

The background of the cover is a stylized, sepia-toned map of Eastern Europe. It features various geographical features like rivers and cities, with some labels in Latin and Cyrillic. At the top, the word 'SEVERA' is partially visible. Below it, 'ENES VEL.' is written. In the middle, 'Staradub.' is clearly visible. At the bottom, 'Czerigo.' is written. The map is rendered in a textured, almost woodcut style.

Сіверянський літопис

2002
№ 3

ВІСНИК

В. Левківський. Глобалізація фінансових ринків та її вплив на міжнародні потоки капіталу	128
Т. Бобринська-Шкарлет. Сучасна характеристика результативності соціально-економічної системи України в масштабі міждержавних порівнянь	131
С. Шкарлет. Економічний аналіз у підприємницькій діяльності	144
В. Іванченко, О. Лубенченко. Вироблення управлінських рішень на основі моделювання систем масового обслуговування .	152
В. Россоха, Ю. Костін. Методичні підходи до оцінки економічних ризиків	154
І. Брітченко. Регіональний аспект стимулювання споживчого кредитування комерційних банків	157
С. Войтко. Електронні системи управління технологічними процесами: цифрова чи аналогова схема	162
Г. Макаркіна. Комплексний аналіз міжгалузевих зв'язків у економіці регіону на підставі їхнього нечіткого опису	164
С. Гаркавенко. Маркетинговий аспект ефективності управління фірмою на регіональному ринку	168
І. Забеліна. Аналіз методів нарахування амортизації	172
М. Дрьомін. Дослідження ринку залізничних вантажних перевезень	175
І. Кухаренко, Р. Мойсеєнко, В. Заяць. Особливості інвестиційно-інноваційної діяльності підприємств західного регіону України в умовах перехідної економіки	178
В. Мащенко. Споживча кооперація Чернігівщини в 1930 - 1950 роки	181
Ю. Орловська. Інвестиційна привабливість регіону та вільні (спеціальні) економічні зони	187
В. Даніч, С. Танченко. Стан і динаміка розвитку інформаційно-управлінських архітектур підприємств регіону	190

РЕГІОНАЛЬНИЙ АСПЕКТ СТИМУЛЮВАННЯ СПОЖИВЧОГО КРЕДИТУВАННЯ КОМЕРЦІЙНИХ БАНКІВ

В умовах ринкових відносин та інформаційного суспільства існують споживчі і накопичувальні тенденції, що перебувають у динамічному взаємозв'язку. Процеси нагромадження обмежуються і регулюються вартістю грошей у часі (величиною дисконтної ставки НБУ), реальною пропозицією товарів і послуг на ринку і їх відповідність платоспроможним запитам населення. Саме споживчі тенденції в суспільстві стимулюють розвиток промисловості, торгівлі, сфери обслуговування, ріст ВВП, будучи при цьому першоджерелом для конкуренції і суспільного нагромадження в майбутньому.

Сформована практика кредитування комерційними банками промислових підприємств приводить до стимулювання вже існуючих ефективних виробництв без урахування реальних споживчих тенденцій при розширеному відтворенні товарів (послуг) підприємств, що кредитуються. Банківська система стимулює диктатуру виробника на товарному ринку. Інвестиції банківської системи при цьому вступають в об'єктивне протиріччя з реальними доходами населення у вигляді фондів заробітної плати трудових колективів підприємств, що кредитуються. При кредитуванні підприємств банківська система лише адекватно реагує на процеси, що відбуваються на ринку, без урахування їхньої динаміки в майбутньому. Кредитування споживчих тенденцій дозволяє прогнозувати реальний платоспроможний попит у майбутньому й активно впливати на прибутковість окремих підприємств галузей і секторів економіки, створити систему пріоритетів для споживання товарів вітчизняного виробництва і т.д. Досвід економічно розвинених країн свідчить про значний соціальний ефект при таких схемах кредитування. Причому даний ефект, у результаті більш ефективної роботи банківського мультиплікатора, поширюється на всіх громадян, а не тільки на клієнтів комерційних банків. Це відбувається за рахунок ефективнішої системи оподаткування тому, що більшість податків оплачується на момент споживання, а не в момент повернення кредитних ресурсів.

Реальною альтернативою сформованим схемам кредитування підприємств може бути широкомасштабне кредитування населення, при якому реальні доходи населення знаходяться не в протиріччі, а об'єднані загальною метою з інтересами банків, що кредитують. Розробка схем кредитування населення є найбільш перспективною і доцільною як для підвищення життєвого рівня населення, так і для подальшого розвитку й удосконалення банківської системи України.

Сформований в Україні механізм використання кредитних (інвестиційних) ресурсів і власного капіталу комерційних банків не дозволяє (або майже не дозволяє) банківській системі впливати на споживчі або накопичувальні тенденції в економіці. Банківська система може лише адекватно реагувати, але не прогнозувати, передбачати, а головне - впливати на платоспроможний попит і нагромадження, ступінь прибутковості і вартість капіталів за межами банківської системи.

Основною причиною такого становища є механізм кредитування (інвестування) підприємств, тобто механізм кредитування виробників або торговців товарів (послуг) при повній відсутності можливостей впливу на платоспроможний попит населення, для якого призначені товари (послуги), вироблені на підприємствах, що кредитуються. В основу кредитної політики комерційних банків покладений принцип надання ресурсів підприємствам, продукція яких користується попитом на ринку і внаслідок цього такі підприємства вважаються фінансово благополучними й економічно перспективними. У більшості бізнес-планів позичальників передбачене використання кредитних ресурсів на зростання обсягів виробництва з метою підвищення розміру одержуваного прибутку, тобто на розширене відтворення. І лише в деяких - на створення нового продукту (послуги).

Комерційні банки здійснюють економічний аналіз відповідності реальних показників результатів фінансово-господарської діяльності показникам бізнес-плану. Основним механізмом забезпечення зворотності таких кредитів служить застава майна. Серйозним аналізом потреби суспільства в продукції (послугі) кон-

кредитного позичальника при його розширеному відтворенні банківська система не займається. При такій схемі кредитування це і неможливо зробити, оскільки навіть при визначенні розміру платоспроможного попиту на вироблений товар (що саме по собі - вкрай складне завдання), немає ніяких гарантій того, що наявний платоспроможний попит буде спрямований на придбання продукції (послуги) саме підприємства-позичальника. І тим більше немає гарантій, що платоспроможний попит населення трансформується в його споживчі тенденції в обсязі, адекватно розмірові розширеного відтворення конкретного товару (послуги) підприємством-позичальником. Кредитні ресурси суспільства, спрямовані на розширене суспільне відтворення шляхом сформованої практики кредитування виробників, забезпечують певний приріст капіталу і його нагромадження, частково стимулюють споживчі тенденції. Але темпи його приросту об'єктивно не відповідають потребам реальної економіки, ступеню суспільного споживання, необхідному для забезпечення високого життєвого рівня населення.

Складається ситуація, при якій банківська система стимулює ринок виробника, це приводить до того, що частина споживчого попиту залишається незадоволеною, адже інтереси споживача споконвічно не закладені в схему кредитування. У результаті вільні кошти населення переходять у сферу нагромадження, найчастіше міняючи банківську систему шляхом придбання іноземної валюти. Але навіть ті кошти, що потрапляють у комерційні банки, не можуть бути максимально ефективно використані через звуження сфери їх застосування в реальному секторі економіки, що не знаходить достатньої реалізації своїх продуктів (послуг) в обсязі, що відповідає їх ефективному виробництву. Перелік логічних наслідків зниження суспільного споживання можна продовжувати. Закономірним результатом цього є зниження не тільки обсягів суспільного споживання, а й відсоток закладами до розміру, при якому серйозною альтернативою банківським вкладом виступає менш ризикована і більш надійна іноземна валюта або високоприбуткові цінні папери різного роду пірамід і фінансових схем, що споконвічно не мають нічого спільного з реальним сектором економіки. Негативні наслідки очевидні: падіння курсу національної валюти, зниження прибутковості і вартості капіталів у реальному секторі економіки, низький рівень життя населення і т.д.

Реформування кредитної політики комерційних банків повинне здійснюватися системно, тобто шляхом реформування всієї банківської системи і взаємозв'язків усередині неї, не здійснюючи ніякого тиску на окремих комерційний банк. Системність такого реформування може забезпечити:

- розробка НБУ (центрального банку) єдиної методики споживчого кредитування як орієнтира для всієї банківської системи;
- створення Національним банком зони пріоритетності для споживчого кредитування при формуванні обов'язкових резервів;
- формування разом з податковими органами єдиної комп'ютеризованої бази даних позичальників - фізичних осіб;
- роз'яснювальна робота серед банківського менеджменту переваг пропонувананих кредитних технологій.

При відсутності розуміння банківським менеджментом глобальної ролі перерозподілу кредитних потоків у бік споживчого кредитування і підвищення потреби суспільства в їхньому виникненні деякі підприємства (в основному підприємства роздрібною торгівлі) з 2001 року почали впроваджувати технології продажу товарів на виплату. Пропоновані схеми стимулювання суспільного попиту, як і будь-які інші механізми виникнення боргових зобов'язань споживачів перед виробниками або підприємствами торгівлі, мають ряд істотних недоліків. Основною перевагою банківської системи кредитування для споживача є їх більш низька вартість з ряду об'єктивних причин. Ними є:

- більш низька вартість оборотних коштів банківської системи;
  - більш низька собівартість даної послуги через великі обсяги її надання;
  - менший ступінь ризику невиконання боржником своїх зобов'язань, пов'язаний з більш високим рівнем кваліфікації та професіоналізму і досвіду роботи співробітників комерційних банків (кредитні працівники, юристи, служба банківської безпеки і т.д.);
  - наявності можливості створення єдиної інформаційної бази про позичальників у масштабах філіальної мережі єдиного банку, регіону і всієї банківської системи.
- Наявність механізмів надання споживчих товарів у кредит підтверджує психологічну готовність суспільства до їх масового поширення.

Для широкомасштабного впровадження в практику пропонувананих механізмів кредитування необхідний ряд підготовчих етапів, що дозволить уникнути можливих помилок при набірці початкового досвіду. Складовими елементами підготовки можуть слугувати:

1. Розробка системної методології і методики застосування банківською системою технологій масового споживчого кредитування.

2. Коригування цивільного і кримінального законодавства в бік підвищення відповідальності за навмисне невиконання громадянами зобов'язань по споживчих кредитах або наданню банкові свідомо помилкових відомостей при одержанні споживчого кредиту.

3. Створення єдиної інформаційної бази банківської системи про позичальників - фізичних осіб, їхньої кредитної історії, особових даних, декларовані доходи, наявність накопичень і страховок, своєчасність виконання зобов'язань, лояльність до чинного законодавства (причетності до фінансових махінацій або господарських злочинів у минулому, приналежність до менеджменту збанкрутілих підприємств або підприємств - боржників банківської системи) і т.д.

4. Збільшення персоналу комерційних банків та створення спеціалізованих відділів і служб для роботи з позичальниками споживчих кредитів. Створення системи аналізу й обміну накопиченим досвідом, навчання і підвищення кваліфікації співробітників.

Створення єдиного фонду страхування або системи страхових компаній для страхування ризиків неповернення споживчих кредитів і вироблення державної політики у сфері забезпечення надійного функціонування страхових механізмів.

Дані статистичної звітності управління Національного банку України в Донецькій області підтверджують зроблені теоретичні висновки і пропозиції.

За даними на 01.02.2002 р., у Донецькій області нараховується 132 комерційних банки, у т. ч. філії. З них банки, що одержали прибуток за підсумками 2001 року - 129, збиток, - 3. Загальна сума прибутку до оподаткування всіх комерційних банків Донецького регіону становить 27,1 млн грн. Залишки заборгованості:

- за простроченими кредитами - 15,4 млн. грн.;
- за сумнівними кредитами - 21,3 млн. грн.

Загальна сума проблемних кредитів комерційних банків становить 36,7 млн. грн., що на 15,4 млн. грн., або на 72,3% перевищує розмір прибутку банків Донецького регіону. Нараховані доходи за кредитами на 01.02.2002 р. - 27,0 млн. грн., що на 1,7% перевищує розмір нерозподіленого прибутку банків регіону. Іншими словами, у Донецькому регіоні склалася ситуація, при якій теоретично можливо втрати банківської системи в результаті неповернення кредитів, що удвічі перевищують доходи від усіх банківських кредитів.

В умовах зупинки падіння рівня виробництва, стабілізації національної грошової одиниці, тенденції збільшення валового внутрішнього продукту при наявності достатнього обсягу законів і перевірених на практиці інструментів забезпечення зворотності банківських кредитів висока частка проблемних банківських кредитів, удвічі перевищуючий розмір прибутку банківської системи регіону, абсолютно неприпустима і не може бути основою для подальшого зміцнення і нарощування позитивних тенденцій, що намітилися в економіці.

Щоб уникнути очевидних проблем з Національним банком України і податковою інспекцією, комерційні банки найчастіше відображають у звітності проблемні кредити як прострочені, переносючи терміни погашення кредиту шляхом укладання додаткової угоди про його пролонгацію. Крім того, у статистичній звітності НБУ не враховуються суми прострочених відсотків і загроза несвоечасності погашення кредиту по кредитній лінії, де фактична неплатоспроможність позичальника важко простежується в часі через віддаленість термінів виплати боргу. Все це дозволяє припустити той факт, що реальний стан справ із проблемними кредитами трохи гірший, ніж інформація, що міститься в банківських звітах.

У більшості випадків проблемні кредити мають схожі кредитні історії. Типовою є така. Комерційний банк після ретельного аналізу платоспроможності, бізнес-плану і передбачуваного заставного майна потенційного позичальника видає кредит у повній відповідності з інструкціями НБУ і чинним законодавством. Позичальник використовує кредитні ресурси відповідно до кредитного договору, бізнес-плану і чинного законодавства. Джерелом погашення кредиту служить виручка від реалізації продукції підприємства після її розширеного відтворення, заснованого на отриманих від банку кредитних ресурсах. Підприємство реально робить передбачену бізнес-планом товарну продукцію, що не знаходить збуту в розмірах, адекватних рівневі розширеного відтворення, передбаченому в бізнес-плані підприємства, у зв'язку з тим, що платоспроможний попит істотно відстає від інтенсивно зростаючої пропозиції. Позичальник все-таки гасить частину отриманого кредиту, частково реалізуючи вироблену продукцію, інша частина заборгованості переходить у прострочену. Позичальник, як правило, не може істотно знизити ціну своєї продукції для стимулювання її збуту, тому що в її собівартості вже закладені відсотки за користування кредитом (іноді додаються і штрафні відсотки

за прострочення платежу), а джерела для дострокового його погашення відсутні. Банк має достатній арсенал забезпечення примусового повернення кредитних ресурсів, але в інтересах клієнта виправдано не йде на крайні заходи. Заставлене майно, як правило, забезпечує всю суму позики, частина якої вже погашена клієнтом, тому ризик неповернення кредитних ресурсів практично відсутній.

Об'єктивними мотивами, що стримують банківський менеджмент від примусового стягнення заборгованості, є:

- боязнь втрати клієнта в результаті його перекредитування в іншому банку, що є закономірною реакцією позичальника на примусове стягнення боргу;
- відсутність альтернативних позичальників під примусово повернуті кредитні ресурси, тому що немає гарантії можливості повторення даної кредитної історії на іншому підприємстві;
- примусове стягнення боргу не вирішує принципово проблему використовуваних банком кредитних технологій;
- заходи для примусового стягнення відвернуть фінансові і трудові ресурси банку;
- загроза неповернення кредитних ресурсів відсутня, тому що заборгованість є забезпеченою.

Логіка банківського менеджменту в сформованій ситуації проста: проблем, що виникають в банку, все-таки менше, ніж можливі збитки від втрати клієнтури. Це приводить до значного перевищення частки проблемних кредитів над розміром прибутку, що підтверджує статистична звітність комерційних банків Донецького регіону.

Аналіз коштів на поточних рахунках клієнтів у банках Донецької області свідчить про вагому частку коштів населення, що має тенденцію до збільшення.

Кошти на поточних рахунках у банках Донецької області на 01.02.2002 р. становлять:

- кошти суб'єктів господарської діяльності - 609,9 млн. грн.;
  - кошти фізичних осіб - 383,6 млн. грн.
- Усього на поточних рахунках - 993,5 млн. грн.

Причому кошти на поточних рахунках фізичних осіб становлять:

	<u>01.02.01р.</u>	<u>01.01.02р.</u>	<u>01.02.02р.</u>
усього (млн. грн.), з них :	666,6	1186,5	1180,4
на рахунках «до запитання» -	246,9	426,1	383,6
термінові депозити	419,7	760,4	796,8

Строкові вклади на рахунках суб'єктів господарської діяльності становлять 273,5 млн. грн., що на 65,7% менше суми строкових вкладів населення і на 28,7% менше коштів населення на поточних рахунках.

На 01.02.2002 р. частка кредитів, виданих банками Донецької області фізичним особам, відносно кредитів, виданих суб'єктам господарювання, становить 3,62%. Співвідношення коштів на поточних рахунках населення до суми споживчих кредитів - 541,8%. Співвідношення коштів на поточних рахунках суб'єктів господарської діяльності до кредитів, виданих юридичним особам, становить 31,2%. Тобто одна гривня коштів на поточних рахунках населення використовується банками для видачі 18 копійок споживчих кредитів, у той час, як одна гривня на рахунках підприємств використовується для видачі 3,2 грн. господарським суб'єктам. Частка кредитів суб'єктів господарювання в загальній сумі всіх активів банків Донецького регіону становить 36,0%. Частка споживчих кредитів у загальній сумі банківських активів - 1,3%. Загальна заборгованість банків регіону перед населенням перевищує заборгованість перед юридичними особами і відповідно дорівнює:

- заборгованість перед фіз. особами - 1192,8 млрд. грн., або 21,0% усіх пасивів;
- заборгованість перед юр. особами - 1105,7 млрд. грн., або 20,4% усіх пасивів.

Наведені цифри свідчать про те, що банківська система шляхом кредитування перерозподіляє фінансові ресурси населення Донецького регіону зі сфери споживання в сферу виробництва, стимулюючи при цьому ринок виробника.

Розмір власного капіталу банків регіону становить 799,1 млн. грн. Співвідношення отриманого за січень 2002 року банками регіону прибутку до розміру їхнього власного капіталу - 3,4%. Середньозважена процентна ставка по депозитах у національній валюті в січні 2002 року дорівнювала 7,6%, що більш ніж у 2,2 раза перевищує вартість банківського капіталу в регіоні. Розмір прибутковості банківського капіталу в Донецькому регіоні в 3,7 раза нижче розміру дисконтної ставки Національного банку України. Складається ситуація, при якій банківський депозит є більш доходним і менш ризикованим фінансовим інструментом, ніж власний капітал комерційного банку, що не може бути стимулом для росту банківського капіталу адекватно ступеня розвитку розширеного відтворення. Причинами низької прибутковості банківського капіталу в регіоні є як об'єктивні, так і суб'єктивні

фактори. До об'єктивних можна віднести високу частку кредитів, що видаються промисловим підприємствам (криза платоспроможного попиту найбільш населеної області України з високим, більше 90%, ступенем урбанізації населення найбільш істотно проявляється на кредитних механізмах стимулювання ринку виробника).

Дані про суми виданих кредитів у банках і банківських організаціях Донецької області наростаючим підсумком становлять на:

	<u>01.02.00р.</u>	<u>01.02.01р.</u>	<u>01.02.02р.</u>
усього (млн. грн.), з них :	9030,8	12839,2	20017,9
сільському господарству -	35,5	89,7	274,8
термінові депозити	6584,6	7972,4	10843,1

Частка виданих кредитів комерційних банків Донецької області у вуглевидобувну і металургійну галузі, що традиційно є галузями спеціалізації регіону, досить висока. Разом з тим статистичні дані підтверджують, що роль галузей економіки, безпосередньо зв'язаних з обслуговуванням споживчого попиту населення, є не менш значною.

Розмір кредитних вкладень комерційних банків Донецької області (станом на 01.02.2002 р.) у вуглевидобувні підприємства і металургію становить 518001,8 млн. грн., або 24,9% усіх кредитів. Кредитні вкладення в хімічну галузь (включаючи нафтохімію) становлять 13329,7 млн. грн., або 0,6% усіх кредитів. Розмір кредитних вкладень банків регіону в підприємства торгівлі і харчової промисловості дорівнює 851385 млн. грн., або 41,0% усіх кредитів. Розмір кредитних вкладень у підприємства торгівлі і харчової промисловості в 11,4 раза перевищує розмір споживчих кредитів. Кредитування банками підприємств торгівлі все більше підштовхує їх до орієнтації на закупівлю імпортних товарів. Споживче кредитування дозволяє стимулювати придбання товарів вітчизняного (регіонального) виробника. Причому при кредитуванні населення в обсязі, рівному розміру кредитування підприємств торгівлі і харчової промисловості, розмір прибутку тих же підприємств торгівлі значно збільшиться. Це відбудеться внаслідок того, що, з одного боку, зменшаться витрати торгуючих підприємств на розмір банківських відсотків, а з іншого, збільшиться обсяг реалізації, тому що закуплені за рахунок банківських кредитів товари ще не реалізовані, а сума споживчого кредиту за своєю суттю є виторгом торгуючих підприємств.

Аналіз коштів на поточних рахунках фізичних осіб у Донецькому регіоні за станом на 01.02.2002 р. свідчить про те, що в більш розвинених промислових регіонах, де переважає міське населення, накопичувальні тенденції випереджають аналогічні тенденції в сільськогосподарських регіонах. Так, у п'ятьох найбільших промислових містах області: Донецьк, Маріуполь, Макіївка, Горлівка, Краматорськ - частка внесків населення до всіх коштів фізичних осіб у банках регіону дорівнює 74,4%. У п'ятьох сільськогосподарських районах Донецької області: Великоновоселківський, Володарський, Мар'їнський, Першотравневий, Старобешевський - частка внесків населення у всіх коштах фізичних осіб становить 48,9%. У масштабі всієї області частка внесків населення у всіх коштах фізичних осіб у банках - 67,5%.

Це свідчить про те, що стимулювання виробництва банківським капіталом не є гарантією успішного збуту продукції виробництва, що кредитується. На неадекватний розмір і асортимент виробництва і пропозиції підприємств торгівлі, що не відповідає платоспроможним можливостям і потребам покупця, населення в більш розвинених промислових регіонах Донецької області реагує шляхом збільшення накопичувальних, а не споживчих тенденцій. Реальний розмір нагромадження, очевидно, ще вищий, оскільки в статистичній звітності не відображені грошові кошти, що зберігаються поза банківською системою, як правило, це кошти в наявній іноземній валюті, що перебуває в руках у населення. Якщо існує необхідність у стимулюванні споживчих тенденцій шляхом кредитування міського населення, що має певний розмір накопичених коштів, то для сільського населення, практично позбавленого не тільки коштів накопичення, але й коштів до існування, споживче кредитування - це один з небагатьох інструментів, здатний істотно підвищити життєвий рівень і зупинити відтік працездатного населення із сільськогосподарських регіонів.

Джерела та література:

1. Бритченко І. Г. Банковский маркетинг: организации процессов инвестирования. - Донецк, ІЗПИ НАН України, 1997. - 200 с.
2. Губерная Г. К. Рынок: новые условия управления - Донецк, ІЗПИ НАН України, 1995. - 110 с.
3. Бритченко І. Г. Системность банковского дела и реальный капитал. - Донецк, ІЗПИ НАН України, 1998. - 134 с.
4. Ковалев В. В. Финансовый анализ. Управление капиталом. Выбор инвестиций. Анализ отчетности - М.: Финансы и статистика, 1996. - 432 с.
5. Спицын И. О., Спицын Я. О. Маркетинг в банке - К.: ЦММС «Писпайп», 1993. - 656 с.

“СІВЕРЯНСЬКИЙ ЛІТОПИС”

Журнал.

Коректори: Г. О. Приходько, О. П. Пильник, О. П. Письменна,
О. В. Цибульська, В. Ю. Угарова.

Комп'ютерна верстка Н. Є. Явон.

Здано до набору 16.05.2002 р. Підписано до друку 24.07.2002 р. Формат 70x108^{1/16}.
Папір газетний. Гарнітура Times New Roman Cyt., Journal Sans. Друк офсетний.
Ум. друк. арк. 17,5. Обл.-вид. арк. 18,2. Тираж 800 прим. Зам.9019.

Віддруковано на поліграфічній базі редакційно-видавничого комплексу
“Деснянська правда”.
14000, Чернігів, пр-т Перемоги, 62.